

KIS KAP

... ELVÁGÓDOTT A FÖLDÖN. (Lásd a 202. lapon.)

LI. köt. 13. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. szeptember 27-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

AZ OZSONNA ideje Lenke és Ákos számára rendesen igen kedves része volt a napnak, kivált mióta az új mama gondoskodott az ozsonnáról. Igaz, ami igaz: még Ákos sem tagadhatta, hogy az új mama sokkal jobban eltalálja mit szeretnek, mint régebben a gazdasszony.

Most azonban huzódózva nyitottak be az ebédlőbe s szinte össze rezzentek, mikor a mama fürkészőleg végig nézett rajtuk. Igaz, máskor is megtette ezt, mert megkivánta, hogy ruhájok rendben, a kezők tiszta legyen, mikor a terített asztalhoz ülnek; de akinek nincs rendben a szénája, az bajtól szepeg még ott is, ahol semmi oka reá. Mialatt a mama még egyet-mást rendeztetett és az éppen belépő apával beszélt, a két testvér össze bujva sugdosott.

— Láttad, milyen gyanusan nézett ránk? kérde Lenke.

— Láttam . . . Gondolod, hogy látta Bertieket?

— Félek . . . És talán csak azért nem szól mindjárt, mert meg akarja várni: szólnunk-e mi magunk jószántából róla?

— Hm! Meglehet. De azért ne hamarodjunk el a dolgot. Egyelőre ne szóljunk. Hát ha mégsem tudja?

Ezzel a megállapodással ültek asztalhoz. Kitűnő csokoládé, friss fonatos kalács, pompás szamóca volt ozsonnára, de ma sehogy sem ízlett nekik; csak úgy immel-ámmal eszegettek, mindig más felé járt az eszök és félve pislogattak hol a mamára,

hol az apára. Mert olyan furcsa valami az a nyugtalan lelki-ismeret, hogy a legpompásabb tejfölös szamóca izét is keserűre tudja változtatni. Még az apának is föl-tünt a dolog.

— No, talán nem elég cukros a szamóczátok? Máskor nem ilyen immel-ámmal eszitek!

— Ó . . . nagyon jó . . . felelé Lenke. De a mama . . . azt mondta . . . nem illik nagyon mohón enni.

— Az már más. Nagyon örvendek, hogy a mama intéseit pontosan követitek. Igaz! Szólt már a mama azokról a Vadászgyerekekről?

— Az már rendben van, szólt közbe a mama. Megmondtam mindent, ami szükséges és bizom bennök, hogy követni fogják.

Bizik. Tehát nem tud semmit a délutáni találkozásról.

— El is várom, hogy pontosan engedelmeskedjete, jegyzé meg az apa. Nem szabad többé azzal a családdal érintkeznetök. Nagyon sajnálom, hogy eddig is pajtáskodtatok és boszant, hogy nem vettem észre.

— Hát ezen túl ne is legyen senki játszótársunk? kérde Ákos duzzogva és fájdalomosan.

— Dehogy nem, fiam! Sőt kívánom is, legyenek jó pajtásaid; de ne olyanok, akiknek a barátsága csak ártalmadra lenne. No, majd később valamikor jobban meg fogjátok ezt érteni; most elég annyit tudnotok, hogy a szüleitek így kívánják, mert így tartják jónak.

Az apa jószággal, de komolyan és igen határozottan szólt és szavai éppen nem úgy hangzottak, mint ha szüksége volna ebben

a dologban
kérdőleg p
vélné-e jón
dolják eddi
kedvetlenül
hagyott szar
Éppenséggel
meg akarná
máris találk
czivel és Z

És azt el
tud semmit
rajta, pedig
volna, ha
kevésbé és
a két testvé
eszébe sem j
mekeit, min
mégis szófo
szándékos en
kedvetlenül
és soha sem

Most egy
ur, hogy va
vérek. Miko
igy szólt a

— Jó, h
veszedelmet,
nincs későn
a pajtásait,
az ő kedves
de holnap u
dolni.

— Nem
szen, felelé
gel, hogy
nagyon bo
ugy látom,
köllene tal
tereljük a f

a dologban az új mama biztatására. Lenke kérdőleg pillantott Ákosra, vajjon nem vélné-e jónak, hogy még egyszer meggondolják eddigi elhatározásukat, de Ákos kedvetlenül bámult a tányérjába és az ott hagyott szamóca-szemeket mázolgatta szét. Éppenséggel semmi jelét sem adta, mint ha meg akarná vallani, hogy a tilalom óta máris találkoztak és bizalmaskodtak Bercezivel és Zsófi kisaszonnyal.

És azt eltalálta Ákos, hogy a mama nem tud semmit a délutáni találkozásról. Örült rajta, pedig ki tudja? . . . talán jobb lett volna, ha apa, mama gyanakodnak egy kevéskét és szorosabban szemmel tartják a két testvért. De atyjoknak ez még csak eszébe sem jutott. Olyanoknak ismerte gyermekeit, mint akik sokféle hibájuk mellett mégis szófogadók és soha sem gondolnak szándékos engedetlenségre, hanem, ha talán kedvetlenül is, teljesítik atyjok parancsát és soha sem alakoskodnak.

Most egyéb iránt azt sem hitte Peregi ur, hogy valami nagyon busulnak a testvérek. Mikor Ákos és Lenke kimentek, így szólt a mamához:

— Jó, hogy idején észre vetted ezt a veszedelmet, kedvesem. Azt hiszem, még nincs későn. Ákos hamar elfelejti ezeket a pajtásait, Lenke pedig hűségesen követi az ő kedves bátyját. Most kissé duzzognak, de holnap után már rá sem fognak gondolni.

— Nem tudom, nem bizom benne egészen, felelé Pereginé elgondolkozva. Reggel, hogy tudokra adtam a tilalmat, nagyon boldogtalan képpel fogadták és úgy látom, még most is sajog a szívök. Ki köllene találnunk valamit, hogy más felé tereljük a figyelmöket.

— Ne aggódjál tulságosan, kedvesem. Hallották a parancsot, ez teljesen elegetendő.

Ákos örvendezve lélezett föl, hogy a délutáni találkozás titokban maradt. Ez a kis titok pedig sok zavarnak és végre nagy bajnak volt a kezdete. Mert mindig úgy van az, hogy az első hibás lépést, ha rögtön nem hozzuk helyre, nyomban követi a második, aztán a harmadik s egyszerre csak azt vesszük észre, hogy lefelé gurulunk a veszedelmes lejtőn; megállapodni ekkor már igen nehéz, vissza föl kapaszkodni a magasba még nehezebb, sokszor pedig lehetetlen, kivált annak, aki a nagy bukásban a nyakát szegte.

Talán az ilyen legurulás veszedelmét látta az új mama, mert másnap, amikor iskolai szünet volt, olyan kellemes hírrel lepte meg a testvéreket, hogy kivált Lenke szinte hajlandó lett volna vissza lépni a lejtőről.

— Tegnap azt hallottam, hogy az a leghátsó szoba, mely most használatlan áll, a ti játszó-szobátok volt, de a gazdasszony kiköltöztetett belőle, mert azt hitte, hogy nekem szükségem lesz rá. Pédig dehogy van! Foglaljátok csak el újra, hordjátok oda vissza a játékaitokat és egyéb apró kincseiteket.

— Igazán? Szabad? kérdé Lenke nagy örömmel, de még kételkedve.

— Hogy ne? Majd én segítek is a rendezkedésnél.

Szaporán elő kerültek a különféle apró kincsek a ház minden részéből, az udvarról, a kertből, a hová Lenke és Ákos nagy haragosan úgy ahogy elhelyezték, eldugdosták. Elő hozta Ákos még a nyulacs-káját is.

— Nyulacskád is van? szólt a mama vidáman. Mikor kis leány voltam, nekem is voltak egyszer házi nyulacskáim, de biz' én nagyon szomoruan jártam velök. Nem tudtam, mivel tartsam őket s roppant bubá-

natomra egyik a másik után kimult; szinte belefáradtam a sok temetésbe.

— Ó, pedig akár ki megmondta volna, hogy salátán, káposzta-levélen és effélén kell őket tartani.

. . . KÉT VICZÁT MUTATOTT BE. (Lásd a 197. lapon.)

— Persze! Csak hogy titkolóztam, mert a mamám nem igen szerette az ilyen állatkákat. Ha megkérem, bizonyosan megengedi, hogy tartsam őket; de én görbe uton in-

dultam, aztán váltig csodálkoztam, hogy nyulacskáim nem eszik a cukrot, csirke-czombot és más ilyen csemegét; inkább éhen hálnak. Mikor már az utolsó is föl-

fordult, akkor panaszoltam, mal persze nyulacskáima Ákosnak Nem szerettt

IDE JE
Czondr
Czondr
Mellette

— No, ne ruhával. Vá maradék kel szép új ruhá
— Én . a varráshoz,

fordult, akkor nagy keserűségemben elpanaszoltam a bajomat, de később bánatommal persze már föl nem támaszthattam nyulacskáimat.

Ákosnak nem tetszett ez a história. Nem szerette hallani a példálózást arra,

hogyan a titkolózással pórnál lehet járni. Lenke nem is igen hallotta, mert épp a bábuit hozta elő. Nagyon fogyatékosan felruházott két Viczát mutatott be. (Lásd a képet a 196. lapon), s a mama mosolyogva mondá:

A JÓ ARCZKÉP.

*IDE jertek, fiúk, lányok!
Czondra Matyit bámuljátok!
Czondra Matyi kész művész,
Mellette még Munkácsy is oda vész.*

*Kit rajzolt le, azt kérditek?
Hogyan? Meg sem ismeritek?
Legjobb képek egyike —
Szakasztott a Galagonya Ferike!*

— No, nem igen kényeztetted őket czifra ruhával. Várj csak, majd találunk holmi maradék kelméket, aztán varrunk számukra szép új ruhát.

— Én . . . én még nem igen értek a varráshoz, szólt Lenke.

— Nem baj! Majd segíték. Ó, én nagyon sok baba-ruhát varrtam kis-leány koromban jól értek hozzá.

Lenke nagyon megörült s a mama távozása után így szólt Ákoshoz:

— Ugy-e, mégsem olyan ellenségünk,

mint hittük . . . talán nem is akar üldözni.
A szobánkat is vissza adta.

Ákos azonban keményen megállt a talpán.

— No bizony! Vissza adta, mert nem veheti hasznát. De nagy dolog! Inkább tartott volna meg a szobát és ne szakította volna el legjobb barátainktól.

Az ablakhoz lépett és kitekintett.

— Tessék! Épp ott megy . . . és milyen szép hajócskája van! . . .

Hirtelen oda fordult Lenkéhez.

— Sétáljunk ki a ligetbe, nagyon szép az idő. Kivisszük a hajócskánkat is, megsztatjuk a tavon.

— Nagyon jó lesz! Menjünk!

És mindjárt el is indultak.

(Folytatása következik.)

JÁTSZÓ CZICZÁK.

(Képpel a 220. lapon.)

KELL a játék, kis cziczáim —
Ugy-é kell?
Játszogatni a cipőmnek
Hegyivel.

Azt hiszitek, hogy a csokra
Kis madár,
És hogy talán el is repül —
Ugy-e bár?

Nem bánom, ha karmoljátok
Egy kicsit;
De ha tépmi kezdenétek,
Azt kiáltom: sicz, sipircz!

AZ ELSŐ REGULA.

— Beszélyke. —
(Képpel a czimlapon.)

LEGELEJÉRE meg a legvégére Palika nem emlékezett egészen világosan. Ficzko, az ő hűséges kutyácskája és játszó társa pedig már éppen nem, ami nem is csoda. Mert Ficzko nagy lyukat talált a kerítés tövében és rögtön nagy iparkodással látott hozzá, hogy még nagyobbra kaparja ki, mert hát ha ürge lappang a fenekén? Ezt volna jó nyakon csipni! Ilyen fontos munkájában aztán Ficzko nem is tudhatta, kivel és mit beszél kis gazdája ott a kerítésen át.

Palika kapaszkodott föl a kerítésre, hogy szét nézzen, nincs-e közel a szomszédék Ferkója, akire nagy szüksége volna délután a katonásdihoz. Ferkót nem látta, de látott helyette egy hatalmas termetű, nagy bajuszos katonát, akinek gyönyörű arany zsinóros ruhája és igazi kardja volt; tiszt lehetett, Palika legalább úgy gondolta.

Ő szólitotta-é meg a katonát, vagy a katona őt, arra nem emlékezett világosan; mégis, mint ha a katona kérdezett volna valamit, mert idegen volt a városkában, épp úgy mint a többi tömérdek katona, aki két nap óta ide gyülekezett: gyalogos, huszár, tüzér nagy ágyukkal. Azt beszéltek, hogy valami nagyon nagy rangú generális is érkezett és délután nagy parádé lesz a városka melletti sik mezőn. És Palika olyan formát kérdezett tőle, hogy szintén ott lesz-e délután a nagy parádén?

— Már nekem bizony ott köll lennem, akarom vagy sem, felelt a nagy bajuszos katona mosolyogva. Tudod, kis barátom, nélkülem nem igen boldogulnának.

Ezt olyan hangon mondta, hogy Palika rögtön még nagyobbra kezdte nézni, mint eddig. Ez valami előkelő tiszt lehet.

— Én is úgy szeretném látni azt a szép parádét! sóhajtá Palika.

— No's, a mező nincs messze és lesznek ott sokan, akik nézni fogják.

— Igen ám, de mamácska beteg, nem jöhet velünk... és nagyon fél a sok lótól, puska-ropogástól...

— Ha nem ereszt, az már más.

— De én nem félek ám... én is katona leszek... az apám is katona volt.

— Igazán? Hogy hívták?

— Sziklay kapitány.

— Sziklay? No lám, no lám! Harmad-éve halt meg, ugy-e?

— Hát tudja? Igenis, harmad-éve... de most is megvan még a kardja... nekem még kissé hosszú, de már elbirom...

Ekkor még néhány tiszt érkezett oda s a nagy bajuzosnak mondott valamit. Ez barátságosan intett Palikának s így szólt:

— Isten veled, kis öcsém. Minden esetre látlak még. És ami a parádét illeti, ha katona fia vagy és katonának készülsz, hát tartsd meg a legelső regulát.

Odább ment a többi tiszttel. Palika pedig utánok bámult, amíg csak be nem fordultak az utca-sarkon. Aztán leugrott a kerítésről és vissza sétált a házba, miközben ugyancsak törte a fejét.

— Valami regulát emlegetett... no, mindegy! Az bizonyos, hogy azt is mondta: »minden esetre látlak még.« Most hát minden esetre el köll mennem a parádéra. Hiszen mamácskának nem is kell tudnia.

Ez egy kis bökkenő volna. Mert a mama még reggel azt mondta, hogy egész nap nem szabad kimennie az udvarról, nagyon

sok lovasság száguld, ágyu dübörög mindenfelé.

— No, a mama ezt csak Laczikára és Samukára érthette. De ha felkötöm a nagy kardot! Azaz... hm... bajos... No, nem fogja a mama látni... regrutáimat pedig majd ránczba szedem.

A regrutái Laczika és Samuka volt, a testvér-öcssei, akikkel katonásdit szokott játszani. Természetesen ő maga volt a kapitány és roppant tekintélyben állt is a kicsinyek előtt.

Mindjárt ebéd után kihivta a két kis fiút a kertbe, annak is a leghátsó részébe. Ugyancsak bámult Laczika és Samuka.

— Nini! A nagy kardot kötötted fel!

Igen, Palikának az oldalán igazi kard lógott, az apja vitézi kardja. Némiképen alkalmatlan volt ugyan, mert a kard majdnem akkora volt, mint maga Palika; de annál inkább megbámulhatták.

— Igen, ma ezt a kardot kötöttem fel, mert ma nem veletek fogok játszani, hanem olyan helyre megyek, ahol igazi katonák lesznek.

— De mamácska...

— Ne fecsegy, Laczkó! Mamácska nem fogja tudni, mert ti nem fogtok szólni róla. Értitek? Egy szót se!

— De ha kérdezi, hol vagy?

— Nem fogja kérdezni. Azért jöttünk ide. Én a hátsó ajtón megyek ki, ti pedig itt maradtok és itt fogtok játszani, amíg vissza nem jövök. Laczkó, téged kinevezlek addig kapitánynak... itt a rendes fa-kardom... Samuka, te meg addig a csákmát viselheted.

Olyan dicsőség és kitiüntetés volt ez, amelyet a hét éves Laczika és a hat éves Samuka soha sem hittek megérhetni. Kicsi

eszecskéjükkel most már annál inkább bele nyugodtak mindenbe; hiszen Palika mondja, akarja; a nagy Palika, aki már tíz éves; ő mindent jól tud. Megfogadták, hogy ott várják meg; csak azt kérték, hogy ozsonna idejére megjőjjön ám.

— Ó, akkorra már itthon leszek.

Megindult, maga után csörtetve a nagy kardot. Az emberek nagyot néztek s még nagyobbat nevettek rajta, de ez még a kisebbik baj volt. Sokkal inkább bosszantotta az, hogy minduntalan megbotlott a kardjában. Végre azonban ezen is segített: nem csörtette maga után, hanem a kezébe fogta és vitte.

Már kiért a mezőre, mikor észrevette, hogy hű játszó társa, a kis Ficzko kutya utána jött. Ez uttal nem igen örült neki.

— Ejnye, Ficzko, hát neked mi dolgod van erre felé? Itt nagyon nagy a sokaság, rád taposnak, megrugdálnak, megkergetnek, a lovak vagy az ágyuk alá kerülhetsz.

Ficzko nem igen értette, milyen veszedelemről van szó; inkább vig kaffogással felelt. Palika a zsebében kotorászott s szerencsésen talált is benne hosszú zsinetet.

— Megállj no! Ha már itt vagy, legalább mellettem maradsz.

JÁTSZÓ CZICZÁK. (Lásd a 198. lapon.)

S fél-kézzelel a kardot tartva, fél-kézzelel pedig Ficzkót pórázon vezetve folytatta utját. Szerencsésen el is jutott a parádé helyére, ahol már tömérdék kíváncsi néző volt együtt. Palika addig-addig furakodott, míg nem az első sorba jutott, ahonnan mindent jól láthatott.

No, nem is látott ilyen szépet még soha életében. Az a sok katona, gyalogos és lovas, meg az a sok ágyu! Hogy csillogott a tömérdék fegyver a nap sugaraiban! Dob pergett, trombita harsogott, a tisz-

tek vezény-szava hangzott minden felől és Palika szinte bele kábult a gyönyörű látványba.

Lassanként meg is tudott figyelni egyes részleteket is és leginkább szemébe

ötlött
egy ör
az az ör
minden

hogyan
szos ba
át isme

ötlött egy fényes kis lovas csoport, mely egy öreges tisztet környezett. Bizonyosan az az öreg tiszt az a nagy rangu generális; mindenki tiszteleg neki. Ő pedig csak kevés-

sel áll szóba. Messziről is látszik hogy csak kurtán osztogatja parancsait. Egyik tiszttel azonban mégis hosszabban beszélgetett és Palika nagy örömmel ismert rá,

— NŐ ÖREG, HOGY VAGY? (Lásd a 203. lapon.)

hogy ez nem más, mint az ő nagy bajuzos barátja, akivel délelőtt a kerítésen át ismerkedett meg.

— Most már bizonyos, hogy ez is valami nagy ur a katonák közt, gondolá Palika.

A nagy bajuszos tiszt aztán elvágatott és a nem messze álló lovas csapat élére állva, harsány hangon kiáltotta a vezényszót. S megindult az egész lovas sereg, mint a fürgeteg száguldva végig a sík mezőn. Szinte rengett a föld a lovak alatt.

Palika gyönyörűséggel nézte az ő nagy bajuszos barátját és lelkesedésében sipkájával akart feléje köszönni; de amint ezt tette, kisiklott a kezéből a zsinór, melyen Ficzkót maga mellett tartotta. Az oktondi kis kutya pedig neki szaladt a mezőnek, egyenest a rohanó lovas-csapat útjába.

— Ficzkó, vissza! Ficzkó! Jaj, elgázolják! kiáltá Palika ijedten.

Ficzkó azonban csak futott odább és Palika úgy megzavarodott, hogy maga is utána futott. A néző közönség között nagy zsbongás támadt. Százan is kiáltották: »Vissza! Vissza! Szerencsétlen fiu! Mindjárt agyontiporják a lovak!« De Palika már jóformán a mező közepén volt, mikor tudatára jött a veszedelemnek. Halálos rémülettel igyekezett a kutyája után a mező tulsó szélére kimenekülni; a száguldó lovasság azonban már közel volt, Palika már szinte érezte, hogy tüstént rajta fognak taposni, de csak futott... azaz futott volna. Ám de az a hosszú kard, mely az oldalán lógott, a lábai közé keveredett és Palika nagy zuhanással elvágódott a földön. (Lásd a képet a czímlapon.) Éles nyilamlást érzett a jobb lábában, aztán nem tudott többé semmiről. Elájult.

Borzadva látta ezt a sok néző. De nem történt semmi baj. Látta mindjárt a bajt a nagy bajuszos tiszt is, hirtelen rántással megfordította a lovat, kardjával is, vezényszóval is megállást parancsolt, és a jelesen begyakorolt lovas csapat idején meg tudott

állapodni. Épp mikor Palika elbukott és elájult, a vezénylő tiszt már hüvelyébe dugta a kardját és oda lovagolt a földön heverő fiuhoz, aki így megzavarta a parádét.

Mikor Palika fölébredt, otthon az ágyában találta magát. Nagy fájdalomra ébredt föl és eleinte csak az orvost látta, aki vizsgálta és azt dörmögte:

— No, nem törés... csak ficzamosodás. Helyre kell rántani.

A kificzamosodott láb helyre-igazítása szörnyen fájdalmas volt s Palika majd hogy újra el nem ajult. Lassan-lassan aztán csöndesült a fájdalma és ekkor észre vette, hogy ott van mellette a beteg mamája is. De még valaki: a nagy bajuszos tiszt, akiről megtudta, hogy ezredes, még pedig éppen abban az ezredben, amelyben egykor a Palika atyja is szolgált. Természetesen jól emlékezett derék tiszt-társára és eljött, hogy özvegyét meglátogassa.

— Rosszul jártál ugy-e, kis öcsém? mondá az ezredes. De hát, hogy is tehetnél olyan oktalanságot? Azt mondtad, hogy katonának készülsz... hát mért nem tartottad meg a legelső regulát, mikor még figyelmeztettek is?

— Nem... nem tudom... mi az... hebegte Palika.

— Az engedelmisség! Most a mamád a parancsnokod s megszegted a parancsát. Így nem lesz belőled jó katona. Mert gyermeknek és katonának a legelső regulája: engedelmisség.

Fogadkozott Palika, hogy nem felejtí el. Rövid idő alatt fölgyógyult és azóta, úgy hallom, pontosan követi a legelső regulát.

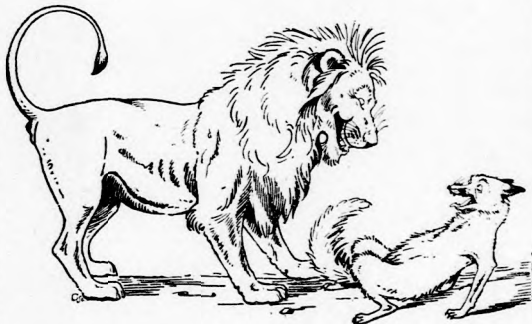

AZ OROSLÁN ÉS A RÓKA.

— Állatmese három képpel. —

BÜSZKÉN és méltóságosan sétált az oroszlán szerte a vadonban. Nem igen állt szóba senkivel; már csak azért sem, mert nem igen akadt, aki meg mert volna állani előtte.

Egy napon a róka, amint settenkedve zsákmány után leskelődött, nem vigyázott eléggé és egyszerre csak azon vette magát észre, hogy neki szaladt az oroszlánnak. Majd hogy bele nem ütközött. No, de meg is

ijedt úgy, hogy hanyatt esett és egész testében reszketve, szólni sem tudott.

A hatalmas oroszlán épp jó kedvében volt és nagyot nevetett a róka halálos szepegésén.

— Mi a bajod, róka koma? Hiszen nem bántalak! Nem vagyok éhes, de ha az volnék is, jobb pecsenyét keresnék.

A róka talpra ugrott s rögtön neki bátorodott. Aztán széltiben eldicselkedett, hogy ő szemtül szemben állt az oroszlánnal. Nem is olyan félelmetes az, mint hiszik.

— Végre is csak olyan állat, mint akár melyikünk. Én bizony nem sokat fogok vele czeremóniázni!

Nem sokára ismét találkozott az oroszlánnal. Most már nem esett hanyatt ijedtében, hanem úgy köszönt neki, mint holmi jó ismerősnek, de mégis kellő tisztelettel,

mert nem volt bizonyos felőle, hogyan fogadja az oroszlán.

Nagyon barátságosan fogadta. Erre a róka végkép elbizakodott és nevette a többi állatokat, akik most is csak úgy szepegtek a hatalmas állat-királytól, mint eddig.

— Nevetéses! Jertek utánam és lessétek meg, hogyan beszélek én vele.

És csakugyan, amint újra találkozott az oroszlánnal, tolakodó bizalmaskodással kérdé:

— No öreg, hogy vagy? (Lásd a képet a 201. lapon.)

Az oroszlán egy pillanatig mord tekintetet vetett a rókára s talán azon gondolkodott, ne tépje-e szét?

Nem tartotta érdemesnek, hogy ennyire fárassza magát. Csak a bojtos farkával legyintett egyet s ezzel a rókát a közeli pocsolyába röpítette.

Majd oda fult a róka s keservesen nyögve, tüskölve, lucskosan kapaszkodott ki a partra. Egy öreg béka pedig gúnyosan mondá:

— Látod, róka koma, látod! Mikor jó-ságot tapasztaltál az erőstől, mért hitted, hogy nem kell többé tisztelned őt?

BÉNIKE AZ ALMAFAN.

— Tréfás mese három képpel. —

ÖMPÖLY, tépjed a haját!

— Tépem is!

— Csömpöly, csípjed a lábát!

— Csípem is!

— Römpöly, rázzad a fejét!

— Rázom is!

— Hömpöly, húzzad a fülét!

— Húzom is!

No már az csak eléggé szörnyűséges és borzasztó, ha az embert ennyiféle veszedelem fenyegeti egyszerre, még ha csak aprócska kis manók azok, akik így fenyegetőznek. Bénike azonban, amint ott ült a fiatal alma-fa hármaz ágazata közt és kényelmesen hátra dőlt, mint valami karosszékben, csöppet sem ijedt meg, hanem inkább fölkapzogatott:

— Hahaha! Nem félek ám! Tudom én, hogy tündérek és manók csak a mese-könyvben vannak. Mert alkalmasint elszunnyadtam s álmodom, de ti nem vagytok itt igazán.

— Nem? Azt majd mindjárt meglátod. Rajta manók! Amit mondtunk, tegyük meg!

Hozzá láttak. De alig fogtak bele, már ijedten kiáltotta Bénike:

— Jaj, jaj, jaj! Ne tépjetek, ne csípjetek, ne rázzatok, ne húzzatok. Inkább mindent elhiszek!

— Az már más! szólt az egyik kis manó. És fogadod, hogy parancsaimnak pontosan engedelmeskedel?

— Fogadom, fogadom!

A fél tucat kis manó, aki környékezte, vigan tapsolt.

— Megfogtuk! Most már a miénk!

Annál kevésbé volt vig Bénike. Duzogva tapogatta fülét, lábát, mert ugyancsak meghuzták, megcsípték.

— Ez csunyaság! Miért törtetek reám? Ti igazán gonosz manók vagytok!

— Dehogy, dehogy! Mi jők vagyunk, gondosak és szorgalmasak, királynőnköz engedelmesek; de te barátocskám, te vagy a gonosz! Nem megtiltotta a mamád, hogy ne merj fölkapaszzkodni erre az almafára?

— I... igaz... Jól van no... hát lemegyek s többé soha sem teszem.

Meg is mozdult, de a helyett, hogy lejutott volna, följebb csuszott az egyik ágon és úgy lebegett ott, hogy azt hitte, mindjárt lepottyán és kitöri a nyakát. Mégsem esett le, sőt mozdulni sem tudott onnan. Az egyik manó pedig, aki már előbb is parancsolgatott, így szólt:

— Most már késő, barátocskám, most már a mi rabunk vagy s végezned köll dolgodat.

A kis manók nagyot nevettek.

— Hahaha! Ugy köll neki! Ezt majd megemlegeti!

Vigan ugrándoztak egyik ágról, egyik fáról a másikra, majd meg össze fogóztak és függő lánczként himbálóztak a levegőben (Lásd a képet a 205. lapon.), mialatt egyikök a sipján vig nótát fujt hozzá. Bénike pedig ez alatt a csodálatos változást vette észre. Mint ha a kis manók már nem volnának olyan piczikék. De amint magán is végig nézett, ugyancsak meghökken: nem a kis manók nőttek meg, hanem ő zsugorodott össze olyan piczikére, mint azok. Semmi kétsége sem lehetett, mert ott függött mellette egy falevél és ez a levél hosszabb volt, mint Bénike.

Ijedtében már sirva akart fakadni, de nem ért rá, mert az a parancsolgató manó így szólt:

— Már elég volt a vigságból, most dologra mind a hányan! Majd én ügyelek rá, hogy ez a kis Bénike is pontosan végezze a dolgát.

A kis manók elszéledtek s mind-egyik katonásan köszönt annak, aki a parancsokat osztogatta.

— Te vagy a vezérök? kérdé Bénike kíváncsian.

— Láthatod! Én kapitány vagyok a tündér- királynő ő felsége seregében és most

... HIMBÁLÓZTAK A LEVEGŐBEN. (Lásd a 204. lapon.)

azt a századot vezénylem, amely a fákat ápolja. No, megtudod még, amit tudnod kell. Most láss dologhoz!

Bénike szétnézett, de semmikép sem birta kitalálni, miféle dolgot végezhetne? Meg is mondta a tündér-kapitánynak.

— Nem tudod? Pedig tudhatnád. Legelőször is jóvá köll tenned, amit elrontottál.

— Nem rontottam én el semmit.

— Nem? Mindjárt megmutatom. Jöjj utánam!

Agról-ágra sétálgattak, miközben egyszer Bénikének úgy megfogózott valamibe a lába, hogy majd elbukott.

— Vigyázz! intette a manó. Kárt ne csinálj a takácsnak, mert ha nyakon csip, megbánod.

— A takácsnak? Hol van itten takács?

— Nem látod? Hiszen épp bele léptél a szövetbe, amelyen most dolgozik. Most készíti a mi új ruhánknak való szép kelmét.

Bénike egy nagy pókot pillantott meg, amint ez szorgalmasan szövögetett. Látott aztán még sok egyebet is: hogy a kis manók miként dolgoztak, fáradtak. Egyik szép pirosra festette az álmát, a másik édes nedűt föcskendezett beléje, mindegyiknek más-más dolga akadt.

Nem sokára eljutottak oda, ahol Bénike eleinte ült s ahonnan persze látni lehetett azt a helyet is, ahol fölkapaszkodott. Még pedig

... BIZTOSAN ÜLTÉK MEG A CSIGA-PARIPÁT. (Lásd a 207. lapon.)

azért lehetett, mert több fiatal ág el volt törve vagy legalább is csunyán elgörbitve.

— Látod, mit tettél? szolt a manó. Egész sor ép egészséges ágat rontottál meg. Most tehát gyógyítsd meg őket, hogy újra épek, szépek legyenek. Nap nyugtáig elvégezheted. Akkor velünk jössz királynőnk elé s jaj neked, ha addig jóvá nem tetted a bajt!

Ezzel ott hagyta. Bénike bámult, ijedezett, de még csak sejtelve sem volt róla, hogyan fogjon a dolgához? Hiszen ezeket

az össze tört ágakat nem lehet többé épekké varázsolni! És szörnyű aggódással nézett annak elejébe, micsoda büntetést fognak rá szabni. A nap már nyugovóra hajlott és ő még az ujját sem mozdította. Egyszerre aztán ott termettek a kis manók.

— Készen vagyunk a dolgunkkal. Hát te? Micsoda? Bele sem fogtál? Ó gonosz megátalkodottság!

Mentegetőzött volna Bénike de a manók kapitánya galléron fogta.

— R
lásson t

— Ja

— Ig

Álljanak

Ellő

tok, mi

azok: es

közönség

szélvész,

biztosan

paripát,

bele sz

huzta a

ját, de

ágaskod

Nagy

sággal r

pant, k

hitte, h

rászánta

Ott f

— H

a csiga-

fáról es

fönn?

Mit

MEG

A »

közölt

He l y

Kreibik

és Irén,

és Stef,

Tamás,

Endre é

Szent-Iv

git és

Lipót,

Alfréd,

nár Fer

— Rögtön viszlek a királynőnk elé, lásson törvényt fölötted. Indulj! Röpülj!

— Jaj, hiszen nem tudok röpülni!

— Igaz a! No, hát akkor lovagolunk. Álljanak elő a paripák!

Ellő is állottak, még pedig mit gondoltok, milyenek? Lábatlan paripák voltak azok: csiga-bigák. Csak hogy nem holmi közönséges, hanem bűvös csigák. Mint a szélvész, úgy rohantak odább. A kis manók biztosan és jókedvűen ülték meg a csiga-paripát, (Lásd a 206. lapon.) de Bénike bele szédült a csiga-gyorsaságba. Meghuzta a kántárt, hogy lassítsa a paripáját, de a tüzes csiga-biga megvadult, ágaskodott és ledobta Benikét a hátáról.

Nagyot zuhant Bénike . . . igenis, valósággal nagyot zuhant, a feje nagyot kapant, kezét-lábát megütötte és eleinte azt hitte, hogy már vége. De aztán mégis csak rászánta magát, hogy fölnyissa a szemét.

Ott feküdt az alma-fa alatt.

— Hm! Most már igazán nem tudom . . . a csiga-paripa dobott-é le, vagy az alma-fáról estem le, mivel hogy elaludtam oda fönn?

Mit gondoltok?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 11-ik számában közölt rejtett főnév megfejtése:

Fut. Ár. = Futár.

Helyesen fejtették meg: Kovács Dénes, Kreibik Sándor, Herzfeld Paula és Ella, Perl Elza és Irén, Jóó Istvánka, Rakita Béla, Graner Márta és Stefi, Sier Friczi, Fischer Margit, Papp-Szász Tamás, Mérey Ágosta, ifj. Münnich Aurél, Fáy Endre és Árpád, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Szent-Ivány Carla, Eislitzer Margit, Reitzer Margit és Alice, Habinay Iván, Kaszás Ernő, Pessl Lipót, Cserna Erzsike, Ódor Margitka, Weiner Alfréd, Bohrandt Lajos, ifj. Bécsy Lajoska, Molnár Ferike, Gaszner Ilike, Bolyó Pálma és Károly,

Gajári Erzsé és István, Diemár Kálmán, Láng Gyula, Taubner Margit, Strausz Bandi, Pilz Erika és Felice, Tolnai Jenő, Szamek Klementina, Vitzel Hermína, Fischl Izabella, Körmendy Matild és Lujza, Irinyi Szaboles és Csaba, Hauer Ilus, Somogyi Imre, Graeff Paula és Márta, ifj. Jákó János, Lipták Irénke, Záborszky Mariska és Dezső, Lám Nelli és Miczi, Berényi Irmí, Bartal Ilona, Heinzelmann Vilma, Gyenes Zoltán, Badiny Gyula, Gutmann Irma, ifj. Körösi Károly, Patterson Margit és Orsolya, Fuchs József, Büttner Irmuska, Nátafalusy Béla, Payr Hugó, Fáy Erzsé, Szigeti Irén, Herczeg Ilona és Albert, Hollaky Feri, Szinberger Jakab, Fazekas Ida és Piroska, Nagy Iduska, Weisz Miklós.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Jóó Istvánka, Debreczenben*, kinek a jutalom-könyvet (»Derék Ferkó«, irta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 10-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: ifj. Boróczy Lajos, Szathmáry Karolina.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szindarabok.“

Gyermek-előadások számára gyűjtötte **Forgó bácsi**. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Horváth Alajos. Az ezerév ünnepére elültetett vadgesztenye-fátok az idén már második lombot hajtott? Csemeténél szinte csoda-számba megy. Mindenképen biztató jelnek nézhetitek. Kívánom is, hogy úgy a hazának, mint ültetőinek hosszú virulását példázza. Jóízű küldeményedet köszönöm. — **Boróczy Lajos**. Megtért egésséged hírének szívből megörültem. — **Oszkár bácsi**.

A kedves költemény természetesen rajzzal fog megjelenni. — **D. T.** El van intézve. — **Badics Gizella.** Ugy látszik, hogy a b. csabai pósta: csiga-pósta. F. é. május 30-án kelt soraid *september 18-án* jutottak el hozzám. — **S. J.** Lehetetlenséget kíván a szerkesztőtől. Az hamisítás volna. A gyermek-lap szerkesztése nem gyerekjáték. A kitűzött jutalmat komolyan tüztük ki és csak annak juthat, aki a hármak bíróság ítélete alapján elnyeri. A 2 db. lev. bélyeg árát a »szegény-gyermeksegélyező-társulat«-nak adtuk át. — **ifj. Jákó János.** Igazán fájlalom, hogy elmulasztottalak. De hát sokszor izentem már, hogy biztosan csakis csütörtökön este vagyok található. — **Weisz Miklós.** Az ügyes képrejtvényt megrajzoltatom. — **Kovács Dénes.** A szép olasz városból érkezett szíves magyar köszöntést melegen viszonzom. — **Fáy Endre.** A Jákó Jánosnak szóló üzenetemből te is érthetsz. Reményem, hogy más alkalommal, s nem sok idő múltán, személyesen is megismerkedünk. — **Patterson Orsolya és Margit.** Nagyon sok benne a csonkított kép. Gyermeknek az egyszerű

való. Mégis az egyiket igyekezem a »Kis Lap« céljainak megfelelően átalakítani. — **Szigeti Irén.** Örömmel köszöntlek kis hiveim nagy táborában. A kéreztett elbeszélés az 51. köt. 8-ik számában kezdődött. A rejtvény megfejtési határ-ideje annak megjelenésétől számítva 2 hét. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

A szegény sorsu iskolás gyerekek részére: Szilágyi Évike *) 10 frt. Az ég áldása legyen a jószívű adakozón. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

*) A levelet nem vettem. F. b.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.

Előfizetési felhívás

a KIS LAP

október—decemberi folyamára.

MMÁR végéhez közeledvén a folyó évnegyed, kérjük ama t. olvasóinkat, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új évnegyedben, mely a most folyó kötet befejező részét fogja nyújtani, folytatjuk és fejezzük be a kis olvasóink részéről akkora tetszéssel fogadott „A titkos pajtások“ hosszabb elbeszélést, melyet még e kötetben egy másik elbeszélés és szindarab fog követni. Kisebb elbeszélések, mesék,

ugy-szintén költemények s ezekhez művészi rajzok, két-hetenként pedig színes műmellékletek fogják jövőre is élénkíteni a »Kis Lap«-ot. Ez évnegyed folyamán kerül eldöntésre a »Kis Lap« nagy pályázata is, értékes jutalmak kiosztásával, az év végén pedig külön jutalom-kisorsolás következik a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők számára.

Forgó bácsi úgy mint a kiadó-társulat vállalva készítettek elő mindent, hogy a kis olvasóknak a téli estékre tanulságos és szórakoztató olvasmányt nyújtsanak.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.